

HỒI THỨ SÁU MƯỜI CHÍN

DỪNG HOÁ CÔNG ĐỆ TỬ BỊ TAI ƯƠNG

Mộ Dung Phục rung tay một cái, ba tên đệ tử phái Tinh Tú dính liền vào nhau hất tung lên lại trúng vào một tên khác. Tên này la hoảng chưa dứt lời thì người đã mềm nhũn ra. Thế là bốn người dính liền nhau như một xâu cá.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú chưa bị dính vào đều nhìn ra, chỉ mong Đinh Xuân Thu buông tha Mộ Dung Phục. Bấy nhiêu tên đều bị Mộ Dung Phục mượn sức người để hại người. Cô lực của chúng đều bị Đinh Xuân Thu hoá tán hết.

Đinh Xuân Thu thi triển Hoá công đại pháp thân kinh quý khốc, nhưng những người bị hại toàn là đệ tử phái Tinh Tú. Những gã này ngày thường rất khéo xu nịnh sư phụ mà bây giờ lại bị phép Hoá công đại pháp của sư phụ làm tiêu tan nội lực.

Những tên còn ở ngoài chỉ lo đến lượt mình bị nạn, nhưng chúng chỉ khiếp sợ chứ không dám chạy ra ngoài cửa, mà chỉ quanh quẩn ở trong phạm điểm, chạy lui chạy tới né tránh để khỏi mắc vào độc thủ.

Căn nhà nhỏ hẹp, Mộ Dung Phục cứ vung tay một cái là lại chạm vào một tên đệ tử phái Tinh Tú. Mới trong chớp mắt mà số người bị dính liền vào nhau đã lên tới bảy tám tên.

Mộ Dung Phục trong tay bây giờ đã cầm cây "khí giới người" vừa lớn vừa dài như vậy, mà muốn tìm kẻ chết thay cho mình thật dễ như chơi. Lúc này xem chừng Mộ Dung Phục đã chiếm được thượng phong, nhưng trong lòng y vẫn chưa hết lo ngại, vì bọn đệ tử phái Tinh Tú nhiều thật nhưng "dùng" mãi cũng phải hết. Đến lúc bọn chúng hết thầy đều bị Đinh Xuân Thu hoá giải công lực rồi thì mình biết thi triển cái lối "gậy ông đập lưng ông" vào đâu được? Y luôn luôn phát động nội lực mong thoát khỏi tay Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu thấy bọn môn đồ mình cứ từng tên một dính mãi vào, chẳng khác gì một cành liễu xâu đàn cá.

Bây giờ những tên còn ở ngoài vòng chẳng ai hoan hô Đinh Xuân Thu nữa mà chỉ lo tìm đường né tránh.

Đinh Xuân Thu vừa hổ thẹn vừa căm tức, trong lòng nhất quyết nắm giữ đầu quyền Mộ Dung Phục không buông. Lão nghĩ thầm:

- Dù có mất hết lũ đệ tử vô dụng này cũng đành. Mình chỉ cần tước hết công lực của Mộ Dung Phục tức là Tinh Tú Lão tiên thắng được Cô Tô Mộ Dung và việc này sẽ chấn động thiên hạ.

- Nghĩ vậy lão không ra chiều căm giận nữa, mà lại tỏ vẻ rất ung dung.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú chỉ mong sư phụ ném chuột sợ vỡ òa, buông tha Mộ Dung Phục để bọn chúng khỏi chết oan. Bây giờ thấy Đinh Xuân Thu vẻ mặt vẫn thản nhiên thì biết rằng không còn hy vọng gì nữa. Gã nào cũng la ó rầm trời, nhưng không gã nào dám chạy trốn hoặc van xin Đinh Xuân Thu buông tha Mộ Dung Phục ra.

Đinh Xuân Thu liếc mắt nhìn quanh một lượt thì trong bọn đệ tử chỉ có hai gã là không lẫn tránh. Một là Du Thản Chi đang ngồi ủ rũ trong góc nhà, hai tay ôm lấy cái đầu sứt. Nhưng cứ trong tình hình thì dường như gã sợ hãi vô cùng mà cũng tựa như kẻ chán đời không cần trốn tránh. Một tên nữa là A Tử, sắc mặt lợt lạt cũng ngồi co ro trong góc nhà bên này. Nàng không ngớt nhìn Mộ Dung Phục.

Đinh Xuân Thu trong lòng căm tức cất tiếng gọi:

- A Tử!

A Tử đang mãi nhìn những bạn đồng môn liên tiếp nhau bị nạn, còn Mộ Dung Phục tuy bị Đinh Xuân Thu nắm giữ mà người y rất linh động, vẻ mặt ung dung, dường như chẳng coi Đinh Xuân Thu vào đâu. Nàng đột nhiên nghe tiếng sư phụ gọi, ngơ ngác nhìn lão rồi nói:

- Sư phụ! Sư phụ đại triển thân oai...

Nàng chỉ nói được nửa câu rồi gương ngệu gương cười không nói thêm được nữa. Đinh Xuân Thu lúc này quả nhiên đang thi triển thân oai, nhưng người bị hại lại toàn là đệ tử mình. A Tử dù có thông minh lanh lợi đến đâu tưởng muốn nói đôi lời ca tụng cũng khó thốt ra miệng được.

Đinh Xuân Thu trầm giọng hỏi:

- Thế nào Tinh Tú lão tiên liệu có dương oai ở Trung Nguyên được không? A Tử nghe lão hỏi vậy không khỏi toát mồ hôi ra. Nàng nghĩ rằng:

- Bây giờ mà không nói ra cho vừa lòng lão thì có khi lão không tìm "Bích Ngọc vương đỉnh" nữa, mà giết mình ngay.

Nghĩ vậy nàng liền đáp:

- Dĩ nhiên là có thể lắm! Gã Mộ Dung tiểu tử này đã bị sư phụ dùng làm cây khí giới sống mà gã chưa biết, mặt vẫn nhơn nhơn.

Mộ Dung Phục khẽ chuyển mình đi, huy động cánh tay. Trong lúc y đã dính một dây hơn mười người nhất tề chuyển động nhằm A Tử quét vào.

A Tử thấy Mộ Dung Phục vẩy cây roi người để quét mình, bất giác cả kinh, vội đề khí nhảy sang bên né tránh.

Thuật "Hoá công đại pháp" của Đinh Xuân Thu cực kỳ lợi hại. Mộ Dung Phục vung cây "roi người" không chạm được vào A Tử, lập tức y cảm thấy chân lực mình bị hút mất một ít, trong lòng y không khỏi kinh hãi. Y liền kiếm một tên đệ tử để thế mạng rồi hãy đuổi theo A Tử.

A Tử xám ngắt như con gà cắt tiết la lên:

- Sư phụ! Sư phụ có muốn nghe đệ tử nói hết lời không?

Đinh Xuân Thu tay trái nắm đầu quyền Mộ Dung Phục, tay phải đưa lên vuốt râu nói:

-Ngươi thử nói!

A Tử vừa trốn tránh vừa kêu:

- Đệ tử ! Đệ tử không trốn tránh được...

Đinh Xuân Thu phát tay áo một cái một luồng kinh phong mãnh liệt đẩy A Tử ra khỏi "cây roi người" thì nó lại chạm phải hai gã đệ tử khác. Hai gã này cũng lập tức dính vào với bọn kia.

A Tử thở phào một cái rồi nói:

- Sư phụ! Gã tiểu tử Mộ Dung Phục vì ăn nói vô lễ mà sư phụ dùng gã làm khí giới. Đồng thời sư phụ lại diệt trừ những tên đệ tử bất hảo để thanh trừng môn phái. Gã Mộ Dung Phục chỉ... là hạng hèn kém mà sư phụ lại là một bậc cao nhân có tài lịch đất nghiêng trời...

Đinh Xuân Thu trong lòng đang căm hận A Tử, vừa nghe nàng nói bất giác cười ha hả.

Mộ Dung Phục lại vung tay đi, cả một xâu mười mấy người, khác nào một lũ say rượu, không tự chủ được, lao đảo lướt về phía A Tử

A Tử người đã co rúm lại ngồi trong góc nhà, không còn đất tránh.

Đinh Xuân Thu lại phát tay áo bên phải ra, nhưng chậm mất một chút. Gã đệ tử ở đầu "roi người" đã chạm vào A Tử.

A Tử kinh hãi vô cùng đành nhắm mắt chờ chết. Nàng nghe Mộ Dung Phục đang cười ha hả, đột nhiên gã đệ tử đầu dây ngã lăn ra đâm vào một tên đệ tử khác. A Tử thoát chết, mồ hôi ra như tắm. Nàng ngẩng đầu trông ra thì thấy mặt Mộ Dung Phục thoáng lộ một nụ cười nói:

- Tiểu cô nương! Cô nói dễ nghe quá.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú cứ mất đi một người là bản thân Mộ Dung Phục lại tăng thêm một phần nguy hiểm. Tuy đứng trước một nguy cơ cấp bách, song y vẫn ung dung trấn tĩnh.

A Tử vừa hoàn hồn, nàng biết rằng Mộ Dung Phục không có ý hại mình, bất giác nàng nhìn y mỉm cười.

Đinh Xuân Thu ngó thấy lửa giận lại bốc lên ùng ùng lớn tiếng quát hỏi:

- A Tử! Sao thành lời Mộ Dung lại không hại mi?

A Tử run lên, biết rằng Đinh Xuân Thu đã có ý nghi kỵ mình. Nàng cố gắng nghĩ ra một câu để nói lấy lòng Đinh Xuân Thu mà nghĩ mãi không ra. Dù tâm cơ nàng linh mẫn đến đâu, trong lúc hốt hoảng cũng không biết đáp thế nào cho phải.

Đinh Xuân Thu cười ha hả nói:

- Mi còn ở bên mình ta thì ta còn thấy vui lòng, ta không giết mi đâu.

A Tử vội nói:

- Xin đa tạ sư phụ.

Đinh Xuân Thu lạnh lùng nói:

- Mi chớ mừng vội. Ta...

Lão chưa dứt lời đã phát tay áo một cái, đầu tay áo khác nào lưới kiếm nhằm trước mặt A Tử vung lại. Lão ra tay rất mau, A Tử chỉ thấy một luồng gió mát lạnh qua mắt, đã thấy đau đớn đến ruột gan và mắt tối sầm lại. Hai bên má có hai dòng nước trông giống như nước mắt mà không phải nhỏ xuống. Đinh Xuân Thu phóng nội kinh ra đầu tay áo và trong thời gian chớp nhoáng này đã đâm vào mắt A Tử.

Mộ Dung Phục thấy Đinh Xuân Thu dơ tay áo lên quét vào mặt A Tử y biết ngay lão dùng thủ đoạn thâm độc. Tuy biết A Tử là môn hạ phái Tinh Tú, nhưng nàng dung nhan thoát tục, khác hẳn người thường nên trong lòng y đối với nàng rất thương xót. Y toan ra tay giải cứu, nhưng Đinh Xuân Thu động thủ mau quá, không sao cứu kịp. Lúc này A Tử đứng tựa vào tường. Mắt nàng vẫn tuôn ra hai dòng lệ như máu tươi.

Mộ Dung Phục tuy lăn lộn giang hồ, thấy nhiều hiểu rộng, nhưng y chưa từng thấy ai lại nhẫn tâm coi tính mạng đệ tử không vào đâu như Đinh Xuân Thu. Trong lòng y kinh hãi vô cùng, chàng đứng ngẩn người một lát liền cảm thấy chân lực trong mình lại thoát ra ngoài.

Đinh Xuân Thu ra tay làm mù mắt A Tử rồi nói:

- Ta để mi sống nhưng không cho mi nhìn thấy sự vật gì nữa để mi khỏi thay lòng đổi dạ đối với sư môn, mi đã biết chưa?

A Tử sắc mặt lợt lạt, người run lẩy bẩy không nói ra lời.

Đinh Xuân Thu toan hỏi lại thì trong góc nhà đột nhiên vang lên một tiếng hú quái gở. Tiếp theo là một luồng hàn phong cực kỳ mãnh liệt quét tới.

Mọi người trong nhà không ai tự chủ được đều run lên bần bật.

Đó chính là gã Du Thản Chi đang ngồi co ro trong góc nhà nhảy vọt ra bên mình A Tử. Gã đưa tay nắm lấy hai tay nàng rồi kéo chạy tuốt ra ngoài.

Đinh Xuân Thu lớn tiếng quát rồi nhắm Du Thản Chi phóng chưởng ra.

Du Thản Chi khi nào dám đối chưởng với Đinh Xuân Thu, nhưng trong lúc cấp bách gã phải phóng chưởng ra, nhưng chẳng qua là để chưởng lực Đinh Xuân Thu đánh xéo về phía gã khỏi đập vào A Tử mà thôi.

Đinh Xuân Thu thấy Du Thản Chi dám phóng chưởng ra đỡ. Lão lại hét lớn và phóng phát chưởng ra rất mau, đồng thời bao nhiêu chất độc vẫn dự trữ sẵn cũng theo kinh lực phóng ra. Hai chưởng chạm nhau. Du Thản Chi và A Tử đã bị hất tung ra. Du Thản Chi thấy sắp va vào tường liền vung chưởng ra đẩy mạnh đánh sầm một tiếng. Tường thủng ra một lỗ hổng. Gã liền cắp A Tử chui vô lỗ hổng ra ngoài. Đinh Xuân Thu cũng bị hất lùi ba bước mới đứng vững được. Lão cảm thấy trước ngực rét lạnh và chưởng lực vừa phóng ra đã bị hoá giải không còn thấy tăm hơi chi nữa.

Mộ Dung Phục nhân lúc Đinh Xuân Thu đối chưởng cùng Du Thản Chi, chàng lập tức vận kinh giạt mạnh một cái, đầu quyền thoát khỏi năm ngón tay lão. Người y lạng đi một cái lùi lại phía sau. Đồng thời tay trái y thừa thế đẩy mạnh một cái khiến cho mười bảy mười tám gã đệ tử phái Tinh Tú nối tiếp nhau xô vào Đinh Xuân Thu. Đinh Xuân Thu sau khi đối chưởng cùng Du Thản Chi, lão vẫn thấy một luồng nội lực tiết ra ngoài thân thể mau lẹ dị thường. Lão đã lộn ngược người xuống: đầu bên dưới, chân bên

trên xoay đi mấy cái theo phép vận động "^^^" của bản môn, mới giữ được nội lực không tiết ra nữa.

Giữa lúc gã sắp đảo ngược người thì mười bảy mười tám tên đệ tử ngã xổ tới nên không ra tay ngăn chặn được.

Những tiếng "binh binh" liên tiếp vang lên. Bọn đệ tử phái Tinh Tú va vào người Đinh Xuân Thu rồi từng gã một bị hất văng lại, không gãy chân gãy tay thì cũng vỡ đầu phọt óc.

Bấy nhiêu tên bị Mộ Dung Phục dùng làm vật hy sinh thay cho mình, nội lực chúng đều bị phép "Hoá công đại pháp" của Đinh Xuân Thu hoá giải, mất hết võ công thành ra phế nhân, tuy chưa đến nỗi chết ngay nhưng cũng không một tên nào có thể bảo toàn được tính mạng.

Đinh Xuân Thu giận như điên, hét một tiếng thật to, đảo người lại. râu tóc lão dựng cả lên, sắc mặt lợt lạt. Tướng mạo lão trông rất hung dữ. Bọn đệ tử của lão chết mất quá nửa, mà Mộ Dung Phục chẳng tồn tại tí gì. Du Thản Chi lại cứu A Tử đem đi mất. Tinh Tú "lão tiên" bị võ liễu xiềng này há chẳng để bọn võ lâm cười cho mất mặt?

Đinh Xuân Thu bình sinh là người vẫn ưa nghe lời phỉn nịnh, dĩ nhiên lão là hạng người rất thích vẻ vang, không những cho những sự xấu xa của mình đồn đại ra ngoài.

Bữa trước ở địa giới tỉnh Hà Nam, phái Tinh Tú đã bị khốn đốn vì bọn Hồ tăng nước Thiên Trúc đuổi rần độc ra uy hiếp. Khi đó Du Thản Chi phóng hoả đốt rần cứu bọn họ thoát ra khỏi hiểm nghèo. Đinh Xuân Thu lập tức sai Du Thản Chi ^^ những xác chết bọn Hồ tăng là có ý muốn đưa gã vào đất chết để bịt miệng gã khỏi tiếng đồn xấu ra ngoài. Giả tử trong người Du Thản Chi không chứa sẵn chất kỳ độc của con Băng Tầm thì gã đã mất mạng rồi.

Lúc này Đinh Xuân Thu thấy Mộ Dung Phục đứng bên đang nhìn những thi thể tàn tạ dưới đất, trên mặt y lại thoáng lộ một nụ cười khó hiểu. Lão biết rằng nếu để Mộ Dung Phục rời khỏi nơi đây thì oai danh Tinh Tú lão tiên sẽ bị thương tổn nặng nề. Lão nhìn Mộ Dung Phục bằng đôi mắt căm hờn đồng thời ngấm ngầm dùng nội lực âm nhu phóng ba thứ phẫn kích độc vô cùng ra.

Bấy tám tên đệ tử còn sống sót thấy vẻ mặt sư phụ căm phẫn lại thì nhau buông ra lời tán tụng. Có kẻ nói:

- Tinh Tú lão tiên đâu phải người thường! Gã tiểu tử Mộ Dung Phục kia sao không trốn mau đi?

Có kẻ nói:

-Thằng lỏi Mộ Dung Phục! Mi không chạy ngay đi. Tinh Tú lão tiên mà giận lên thì không mở đường cho mi chạy thoát đâu và nhà Mộ Dung ở Cô Tô sẽ bị tuyệt tự!

Có kẻ hỏi:

- Mộ Dung Phục! Sao mi chưa cấp đuôi trốn chạy?

Thực ra bọn đệ tử này cũng biết hôm nay phái Tinh Tú một mặt chẳng còn gì đáng khoa trương nữa. Sở dĩ chúng quay ra hét mắng Mộ Dung Phục là chỉ mong cho y đời

khỏi nơi đây. Y còn đứng lại lúc nào là còn nguy hiểm lúc ấy. Vạn nhất mà Đinh Xuân Thu lại nắm được đầu quyền, sự việc vừa rồi lại tái diễn thì tính mạng chúng khó lòng bảo toàn được.

Mộ Dung Phục chỉ tùm tùm cười chứ không nói gì.

Đinh Xuân Thu nhắm Mộ Dung Phục ngắm ngẫm tung ra ba thứ thuốc độc. Mộ Dung Phục vẫn không tỏ vẻ cử động gì mà thuốc độc lại chuyển sang bọn đệ tử phái Tinh Tú.

Bỗng nghe thấy những tiếng "úi chao", mấy tên mở miệng thóa mạ Mộ Dung Phục đều bị mắc vạ một cách rất kỳ dị. Bọn đệ tử chưa bị sao muốn ca tụng sư phụ cũng không biết nói thế nào được, chỉ đứng ngây người ra.

Đinh Xuân Thu thấy bọn đệ tử câm miệng lại càng tức giận. Lão buông một tiếng cười quái dị hỏi:

- Mộ Dung Phục! Chúng ta chưa phân cao thấp, sao ngươi đã dừng tay?

Mộ Dung Phục toan trả lời thì đột nhiên nhìn đằng xa thấy một cái bàn vuông từ từ bay lên.

Trong phạm vi lúc bọn đệ tử Tinh Tú đánh đòn đã xô đẩy bàn ghế xiêu vẹo gãy nát ngổn ngang, chỉ còn một chiếc bàn vuông trong góc là chưa ai động đến, lúc này đột nhiên cũng bay lên không. Thực là một sự quái dị, khiến cho ai nấy đều đổ dòn cặp mắt nhìn vào biến diễn này.

Mộ Dung Phục thấy vậy bật lên tiếng cười trước tiên.

Nguyên dưới gầm bàn này có một người ẩn núp. Ai cũng tưởng người này lúc trước sợ hãi quá phải ẩn vào đó. Bây giờ gã đứng lên quên mất chưa chui ra, cứ đội cái bàn lên đầu.

Người này chân đứng thẳng, hai mắt nhắm nghiền, hai tay chắp để trước ngực. Người y vẫn run bần bật không ngớt. Miệng y niệm:

- A di đà Phật! Tội nghiệp ! Thôi đừng đánh nhau nữa!

Người đó chính là Hư Trúc hoà thượng.

Đinh Xuân Thu thấy ngoài Mộ Dung Phục ra lại còn một người khác thì trong lòng càng căm giận quát lên:

- Gã trọc kia! Ngươi nấp vào đó tự bao giờ?

Nguyên Hư Trúc vẫn ở dưới gầm bàn chưa ra khỏi. Bình sinh nhà sư chưa từng được coi cuộc chiến đấu nào. Ngay lúc luyện công với đồng môn cũng không đánh nhau và chưa thấy cảnh thịt nát máu rơi. Y là đệ tử nhà Phật, lòng dạ từ bi, thấy bọn đệ tử phái Tinh Tú chết quay ra, không khỏi đem lòng ái ngại. Tiếp theo y lại thấy người "Thiếu niên công tử" bị quạt mù mắt, y càng run lên cầm cập, miệng không ngớt niệm Phật.

Bản tâm nhà sư là đình chờ cho Đinh Xuân Thu đi khỏi mới lộ mặt ra. Nhưng lúc này nghe Đinh Xuân Thu cùng Mộ Dung Phục lại động thủ đến nơi liền vội đứng lên khoát tay

ngăn cản lại thì nghe Đinh Xuân Thu lớn tiếng quát, nhà sư mới biết rằng hỏng rồi, biến sắc nói:

- Bàn tăng... ở đây đã lâu rồi...

Đinh Xuân Thu khẽ vung tay áo lên, một luồng kinh phong nhỏ bay về phía Hư Trúc.

Luồng kinh phong đi rất mau. Mộ Dung Phục muốn cứu Hư Trúc song không kịp nữa. Chàng nghĩ bụng:

- Nhà sư nhỏ này tất bị nguy mất!

Hư Trúc bị Đinh Xuân Thu phát chưởng đánh vào cạnh sườn. Người y run lên một cái, nhưng không thương tổn chút nào.

Nhà sư quay lại nhìn Đinh Xuân Thu thấy bộ mặt lão thật là khủng khiếp. Y sợ quá cứ để cái bàn trên đầu chạy ra ngoài.

Đinh Xuân Thu phóng chưởng ra tới tấp khiến cho cái bàn vỡ ra tan tành. Hư Trúc vẫn trông về phía trước chạy ra ngoài.

Đinh Xuân Thu quát lên:

- Đứng lại!

Hư Trúc nào chịu nghe cứ đi thẳng.

Một gã đệ tử phái Tinh Tú chạy tạt ngang ra phóng năm ngón tay như lưỡi câu chụp xuống vai Hư Trúc, miệng lớn tiếng quát:

- Tinh Tú lão tiên kêu người quay lại, sao người còn dám...

Hư Trúc cảm thấy trên vai có luồng gió quạt vào mát rượi, vội co vai lại. Gã đệ tử phái Tinh Tú chụp xuống cảm thấy vai Hư Trúc phóng ra một luồng kinh lực phản ứng rất mãnh liệt. Gã nói chưa hết thì người đã bị văng ra trúng vào Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu đưa tay ra nắm lấy gáy tên đệ tử phái Tinh Tú, lo nghĩ thầm:

- Gã tiểu hoà thượng này thật là cổ quái, nhưng y có bay lên trời cũng không thoát được. Hiện giờ phải đối phó với Mộ Dung Phục nhiều hơn.

Nghĩ vậy lão nắm tên đệ tử liệng về phía Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục thấy tên đệ tử vừa bị Đinh Xuân Thu nắm lấy, sắc mặt gã đã xám ngắt, mắt ứa máu ra rõ ràng lão chuẩn bị ném gã về phía mình, tất hẳn có ác ý gì đây. Y mới nghĩ vậy nhưng người không nhúc nhích chỉ khẽ dơ bàn tay ra ^^ về phía trước.

Một luồng kinh lực rất hùng hậu phóng ra ngăn cản xác chết tên đệ tử phái Tinh Tú lại.

Tên này tuy đã chết rồi, nhưng người đang lơ lửng trên không thì bị hai sức mạnh đè ép, cứ đứng nguyên chỗ trông rất kỳ lạ.

Đinh Xuân Thu quát lên hai tiếng. Đột nhiên hai tay gã đệ tử này bị gãy rời vang đi nhằm chụp mặt Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục không dám coi thường, hít luồng hơi vào rồi thở mạnh ra. Hai cánh tay bị gãy lại quay lộn ngược trở lại. Phát chưởng ở tay gãy phóng ra không trung đánh "véo" một tiếng, rồi văng đi trúng vào người hai tên đệ tử phái Tinh Tú hầy còn sống sót.

Hai gã đệ tử này thốt nhiên ôm bụng cười rộ như người điên. Tiếng cười mỗi lúc một to. Rồi sau tiếng cười ngưng lại mà hai gã vẫn ôm bụng đứng đờ ra trông chẳng khác gì quỷ nhập tràng.

© [HQD](#)